

[Poul Møller.]

retten, der piner dem, hvis indkomster stiger, det er progressionen. Vi har jo med vilje indrettet lovgivningen således, at indkomstforøgelser beskattes højere end grundindkomsten. Så kan vi da ikke undre os over, at folk stiller sig skeptiske over for at påtage sig ekstraordinære opgaver. Vi må derfor progressionen til livs, så langt vi overhovedet har mulighed herfor, således at langt den største del af befolkningen ved, at den ekstra arbejdsindsats, den overordentlige flid, ikke straffes.

Vi bør tillige indrette vor skattelovgivning, så opsparingen stilles gunstigere. Vi er vel nået et stykke vej på dette område; men vi bør gå videre, så vi ad privat vej kan skaffe de kapitaler, som skal bruges til at finansiere produktion og beskæftigelse og styrke os til de næste valutakriser. Vi vil også derved sikre, at det bliver muligt for de unge selv at lægge op til finansieringen af deres boligindskud, deres egenkapital i et rækkehus eller parcelhus, til deres etablering af selvstændig virksomhed og til deres uddannelse. Dermed vil vor skattepolitik komme til at passe som hånd i handske til vort syn på boliglovgivningen, på afviklingen af den såkaldte offentlige opsparingspolitik og til vort ønske om at sikre de unge selvstændige virksomheder.

Det tredje formål med en sådan skattepolitik vil være at placere de borgere bedre, der anvender en del af deres indkomster til almennyttige i stedet for egennyttige formål. Vi skal inspirere til en ny social, medmenneskelig følelse, således at den sociale samvittighed ikke blot giver sig udslag i højkravet krav af politisk karakter, men på ny vækker til live vort eget selvstændige medmenneskelige ansvar. Vi skal igennem skattepolitikken søge at give de forældre, der vil forsøge at bekoste deres egne børns uddannelse, en håndsrækning. Ikke mindst i en tid, hvor der kaldes på en dygtiggørelse af så mange unge som overhovedet muligt, er det nødvendigt, at vi klarer os, om de unges uddannelse og forsørgelse skal bekostes af hjemmene eller af staten.

Vi erkender, at det for mange vil være nødvendigt at skaffe stipendier, studielån, legater og kollegier — naturligvis, for også vi vil et samfund, hvor der er ordentlige startmuligheder for de børn, der fødes.

Men vi er temmelig overbevist om, at der vil være vundet meget, hvis man ad skattevejen virkelig kan give de hjem en betydelig håndsrækning, der selv vil gøre, hvad de formår, for at bekoste deres børns uddannelse. Og dem findes der mange af, men så længe vort skattesystem er som det nuværende, ser disse hjem ingen vej til at klare opgaven.

Endvidere vil vi, at den almindelige skattelettelse, som en opgivelse af statens udlånspolitik rummer mulighed for, placeres med sin hovedvægt på vort lands mellemstand. Den kæmpemæssige vækst, der i efterkrigsårene har fundet sted i de sociale udgifter, skyldes ikke alene, at vi har villet stille de mindst bemidlede bedre. Den skyldes først og fremmest, at vi har villet inddrage stadig flere befolkningsgrupper under den sociale lovgivning. Ikke mindst det stigende skattetryk i forbindelse med progression og inflation har medført, at landets mellemstand er tvunget til at melde sig som ansøger ved de offentlige kasser. En fri og selvhjulpet mellemstand er imidlertid forudsætningen for et frit økonomisk samfund, og den er tillige forudsætningen for, at vi kan hjælpe dem, der har hjælp behov, så godt som overhovedet muligt. Derfor må den skattepolitik, der skal føres, have til formål at frigøre mellemstanden, så den i videst muligt omfang kan klare sig selv, selv kan klare sine boligopgaver, sin alderdomsopsparing, sine børns uddannelse og sin investering i egne bedrifter.

Som ærede medlemmer vil have set, har en sådan skattepolitik et tydeligt socialpolitisk sigte. Jeg vil gerne understrege ved denne lejlighed, at vi ikke vil berøve nogen befolkningsgruppe noget socialt gode, men vi vil gøre dem i stand til at klare sig uden at benytte sig af dem. Målet er efter vor opfattelse ikke så høje sociale udgifter som muligt; alt for mange tror, at det er et tegn på et rigt folk, men det er langt snarere et fattigdomstegn. Målet er derfor at sætte så mange som muligt i stand til at klare sig uden sociale ydelser. Vi vil medvirke til en lovgivning, der søger at sætte dem, der er ramt af sygdom, invaliditet eller uheld på et eller andet område her i livet, i gang på ny. Vi vil hellere give en engangshjælp, der virkelig bringer et menneske over krisen, end betale en kummerlig understøttelse år